

[Arbejdsministeren]

lingsarbejdet i AF har jeg bekræftet, at den eksisterende ordning med to ligestillingskonsulenter i hvert AMN-område (bortset fra København og Bornholm) fastholdes. I den konkrete sag, som Jytte Andersen henviste til, har jeg bedt Arbejdsmarkedsstyrelsen være opmærksom på, at ligestillingskonsulenternes arbejde ligger inden for den eksisterende stillingsbeskrivelse, som er udfærdiget i arbejdsdirektoratet den 13. august 1986.

Ligestillingskonsulenternes arbejdsområde undergår til stadighed ændringer. I de første år blev der primært arbejdet med de unge pigers erhvervsvalg. På grund af den store arbejdsløshed blandt navnlig ikke faglærte kvinder blev vægten i de følgende år lagt på udvikling af længerevarende kurser med både alment og kompetencegivende indhold til forbedring af disse kvinders beskæftigelsesmuligheder. Dette udviklingsarbejde har været medvirkende til bl.a. etablering af den 1-årige kvindeuddannelse på AMU-centrene.

I det sidste par år har ligestillingskonsulenterne i vid udstrækning arbejdet med at integrere ligestillingsaspektet i hele AF's arbejde. Det er bl.a. sket på følgende måder:

- ved inddragelse af andre AF-medarbejdere i arbejdsgrupper omkring de projekter, ligestillingskonsulenterne har sat i værk, bl.a. ved hjælp af den centrale pulje til ligestillingsprojekter,
- ved at indgå i AF-arbejdsgrupper nedsat på anden måde,
- gennem udviklingsarbejdet med det formål at styrke kvaliteten i samtaler med arbejdssøgende kvinder såvel som i det virksomhedsopsøgende arbejde.

Denne vægtning af integrationsarbejdet bevirker, at ligestillingskonsulenterne nok ikke mere er fuldt så synlige i det udadvendte arbejde, som de var de første år, hvor der jo også var stor presseinteresse om deres indsats. Til gengæld bevirker det, at flere og flere AF-medarbejdere har ligestillingsaspektet med i deres arbejde.

Ligestillingskonsulenternes opgave er således fremdeles at medvirke til metodeudviklingen i samarbejde med AF's øvrige medarbejdere og AF's samarbejdspartnere.

Spm. nr. S 370

Til *arbejdsministeren* (15/1 90) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren eventuelt i samarbejde med socialministeren lade foretage en undersøgelse af, hvad baggrunden er for, at andelen af ikkeforsikrede i arbejdsløshedsstatistikken er steget med 10.200 personer fra november 1988 til november 1989?«

Begrundelse

Ved gennemgang af ledighedsstatistikken falder det i øjnene, at antallet af ikkeforsikrede stiger markant. Det kan der være flere årsager til: Det kan være unge, som ikke indmelder sig i en a-kasse, det kan være tidligere medlemmer, der finder kontingentstigningen for høj (den er jo steget med 196 pct. fra 1982 til 1990), og det kan være unge, som ikke kan få en efg-praktikplads. Der er mange muligheder.

Jeg finder, at det er en så stor stigning, at det er vigtigt at finde ud af, hvad stigningen skyldes, med henblik på at dæmme op herfor.

Svar (24/1 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Der foreligger ikke materiale, der umiddelbart kan forklare den betydelige ledighedsstigning for ikkeforsikrede.

Jeg er enig med spørgeren om, at der er tale om en stor stigning, og at det er vigtigt at finde ud af, hvad stigningen skyldes. Jeg har derfor iværksat et arbejde til nærmere belysning af årsagerne hertil og vil orientere Arbejdsmarkedsudvalget, når resultaterne af undersøgelsen foreligger.

Spm. nr. S 398

Til *trafikministeren* (22/1 90) af:

Ernst B. Schmidt (FP):

»Havde ministeren kendskab til det interne DSB-notat, der ifølge pressen viser, at omkostningerne ved togdrift kan halveres over en årrække, da regeringen uden om Fremskridtspartiet vedtog at give DSB ekstra milliardbeløb, og hvis ikke, hvad agter ministeren så at foretage i den anledning?«

Begrundelse

Spørgsmålet stilles for at få skabt større klarhed over, hvor »afsporet« regeringens spare- og trafikplanlægning er.